

deep dive

Uitgave	Categorie	Onderwerp
39	Akkoordenleer	Chord voicings en akkoorden-samenklank - Deel 15

“Deep Dive” is een periodiek verschijnend e-paper, dat naast de GuitarJan.com nieuwsbrief, wordt verstuurd aan geïnteresseerden. “Deep Dive” behandelt een specifiek muziektheoretisch onderdeel, dat kan variëren van een akkoorden clinic tot het behandelen van toonladder rariteiten of een gedetailleerde uitleg van een bepaalde solo, of een complex slagritme.

We gaan er voor de “Deep Dive” serie van uit dat je een redelijke muziektheoretische kennis hebt, waarbij onze website GuitarJan.com je natuurlijk alle studie- en oefenmogelijkheden biedt.

Chord voicings en akkoorden-samenklank - deel 15

In deze “Deep Dive” editie bestuderen we het *songwriting* talent van de “quiet one” in het Beatles kwartet, George Harrison. Hoewel de schaduwen van Lennon en McCartney in The Beatles ver reikten, heeft George Harrison gedemonstreerd dat hij over minstens zulke *goede* songwriting-kwaliteiten beschikte, als de beide andere bandleden. In den beginne vond George Harrison het moeilijk om zijn composities binnen The Beatles voor het voetlicht te brengen, en vaak was zijn bijdrage niet meer dan een of twee nummers per album. Maar naarmate de band zich verder ontwikkelde, werd al snel duidelijk dat ook George Harrison een bijzonder getalenteerd schrijver was, waarbij je kunt denken aan de klassieke Beatles nummers zoals *Taxman*, *Something*, *Here Comes The Sun*, of *While My Guitar Gently Weeps*. George Harrison was min of meer de *lead*-gitarist van The Beatles, en daarbij lag de focus vooral op hoger gepositioneerde akkoorden of *riffs*, om de muzikale harmonie in een muzieknummer te ondersteunen. Veel van de door hem geschreven muziek is beïnvloed door klassieke tradities uit India, en hij probeert akkoorden vaak te ontwijken, ten faveure van zogeheten *drones sounds*, ronkende, zoemende positiewisselingen op de gitaarhals.

Voorbeeld 1 begint met een vier-akkoorden progressie, die herhaald kan worden, waarbij je kunt proberen Om het G akkoord in de herhaling over twee maten uit te smeren. Harrison kan de progressie wat interes-

1 Bm

B F# B D F# B
1 5 1 \flat 3 5 1

A

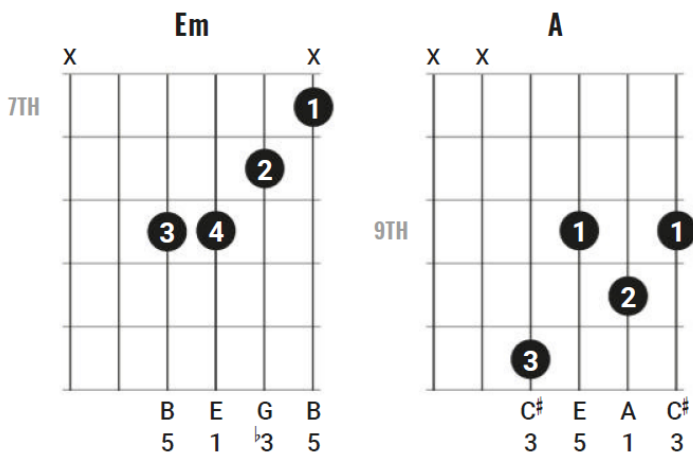
A E A C# E A
1 5 1 3 5 1

G

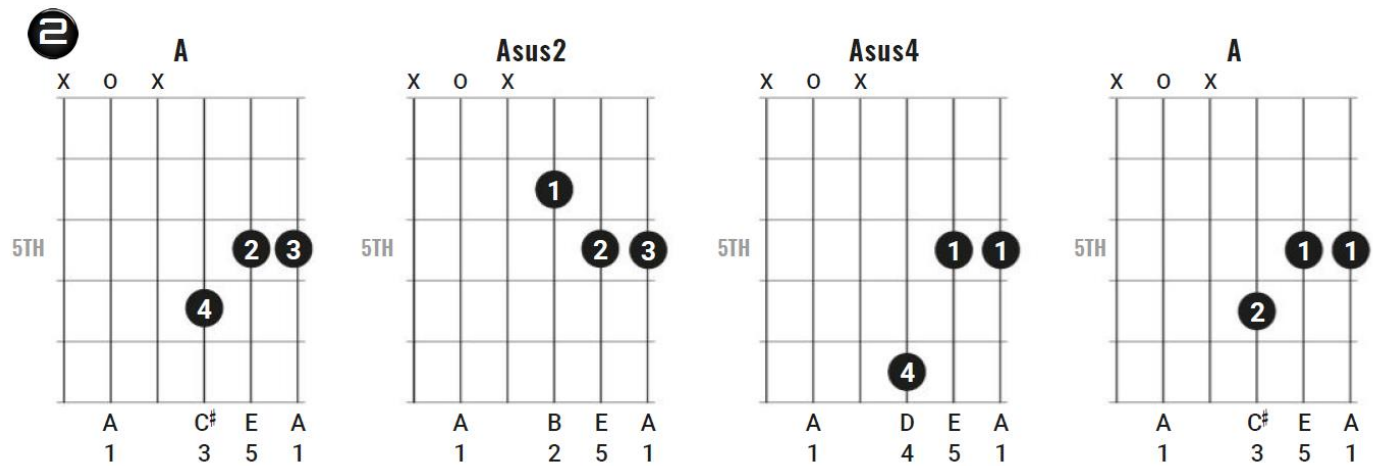
G D G B D G
1 5 1 3 5 1

Em

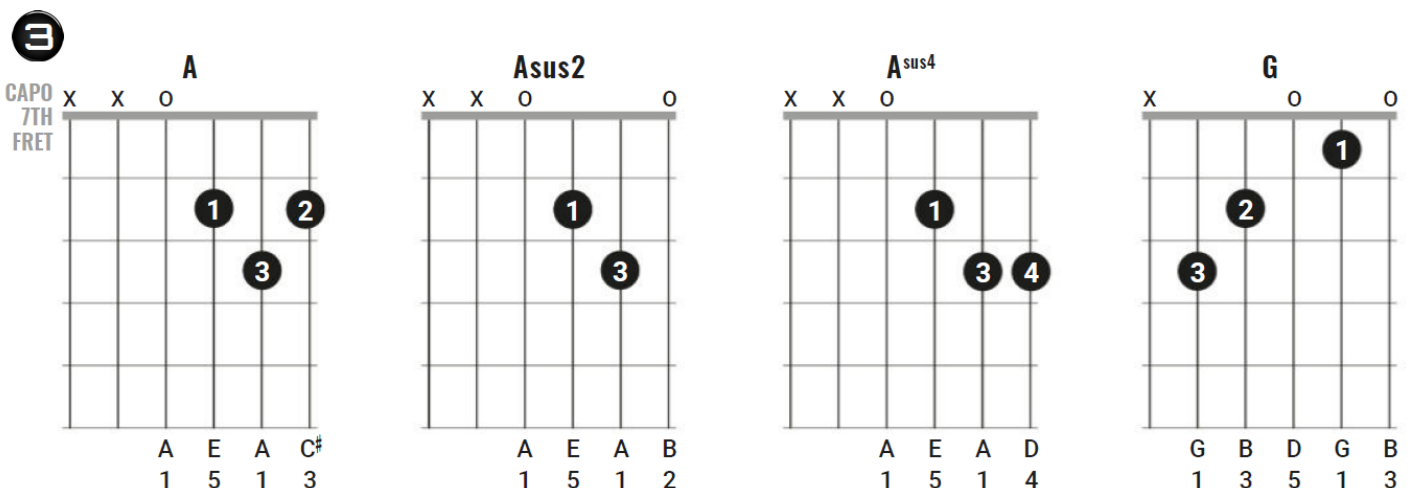
E B E G B E
1 5 1 \flat 3 5 1

santer maken door het telkens plaatsen en weer weghalen van zijn pink (de 4de vinger), waardoor er een soort *riff* ontstaat rondom de A en D snaren van ieder akkoord. De laatste twee akkoorden kunnen worden gebruikt in een tweede deel van een akkoordprogressie, of in een refrein-achtig deel van het muziekstuk. Je ziet de hoge posities waarin Harrison zijn akkoorden positioneert, wat vaak gebeurde om accenten toe te voegen aan het slagritmespel van John Lennon.

Voorbeeld 2 is een kruising tussen een akkoordprogressie en een *riff*. De open A-snaar in de bas is ingebracht om een tonaal centrum te creëren, maar het is afhankelijk van jezelf of je dit al dan niet speelt. Deze open A-snaar zou dan gespeeld moeten worden met een A-akkoord in het ritmedeel van een muzieknummer. Dit soort trucjes gebruikte George Harrison in zijn spel als er pauzes waren in de zang en dit is tevens een mooi voorbeeld van zijn vaardigheid om dienstbaar te zijn aan het muzieknummer, en voorkomen dat hij als een soort gitaarheld optreedt (wat nooit zijn stijl was). Om eens te experimenteren zou jat wat tremolo in de progressie kunnen inbrengen.

George Harrison gebruikte vaak een capo rondom de 7de positie op de gitaarhals, om wat sprankeling en helderheid aan akkoorden en aan zijn *single-note* spel toe te voegen. Voorbeeld 3 is een progressie die is gebaseerd op een verscheidenheid aan versies van de D majeur *shape* (vorm), dat je een A majeur akkoord geeft als je de capo gebruikt, en een paar maten met de *shape* van het C majeur akkoord, wat je met gebruikmaking van de capo een G majeur akkoord. Speel dit eens met arpeggio's, of met het afzonderlijk spelen van de baslijn en de hoge noten.

4

Am	Am/G	Am/F#	Am/F
X 0 0 0 0 0	X 0 0 0 0 4	X 0 0 0 0 2	X 0 0 0 0 1
A E A C E	G E A C E	F# E A C E	F E A C E
1 5 1 b3 5	b7 5 1 b3 5	6 5 1 b3 5	b6 5 1 b3 5

De belangrijkste rol van George Harrison in The Beatles was het toevoegen van harmonische klankkleur en interessante muzikale loopjes, wat hij vaak voor elkaar kreeg door gitaarspel gebaseerd op de hoogste noten in een akkoord, of het verbinden van *riffs*. Voorbeeld 4 echter is een voorbeeld van een op een akoestische gitaar getokkelde progressie, waarbij een enkele baslijn vanuit A mineur een stijgende beweging maakt door middel van *slash chords*. Experimenteer eens met het zoeken naar akkoorden die hierbij passen, en probeer er dan een 8-maten progressie van te maken. Als je eindigt op een E akkoord (het dominante akkoord in De mineur), dan is dat een mooi punt om de progressie een herhalend karakter te geven.